

Mgr. Jakub RAZIM

Jindřich Korutanský jako český král ve světle dobových svědectví

Rigorózní práce

Filozofická fakulta Karlovy univerzity

Ústav českých dějin

Praha, 166 str. rkp. + 6 obr. příl.

Posudek vedoucího rigorózní práce

Doba vlády Jindřicha Korutanského (1307-1310) nesporně patří k velmi zajímavým, ale doposud ne dostatečně probádaným úsekům českých středověkých dějin. Buď bývá probírána jako vyznění přemyslovského období po smrti Václava III. v srpnu 1306, nebo jako jakýsi nástupní prostor lucemburské epochy. V osobě Jindřicha Korutanského (v rakouské a německé literatuře mívá i jiné přídomky) jde o panovníka, který nejenže vládl příliš krátce na to, aby se významněji zapsal do historie, ale především se dočkal vysoce rozporuplných hodnocení. Jak, proč a od koho, na čí popud se tak dělo, jací kronikáři a literáti se ke kvalitě jeho osobních i vládních aktivit vyjadřovali, se snaží ve své rigorózní práci rozšifrovat právě Mgr. Jakub Razim.

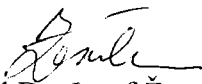
Ke své práci, čítající na 160 str. rkp., přistoupil velmi odpovědně, promyšleně, se zájmem a zdaleka se nespokojil jen výpověďmi českých pramenů, které konkrétně v osobě cisterciáka Petra Žitavského (druhý z tvůrců Zbraslavské kroniky) králi Jindřichovi viditelně „nepřejí“, ale do svého pozorování a hodnocení zapojil u nás méně známé „svědky“ ze vzdálených alpských oblastí, kam se „král“ Jindřich po vyhnání z Čech uchýlil. Čtivě psaný text prozrazuje, že téma uchazeče zaujalo a že se z pramenů snažil dobýt skutečně co nejvíce. Stranou nenechal ani diplomatický materiál, koncentrovaný v pasážích o mobilitě Jindřichova panovnického dvora a králových vlašských aktivitách.

Práce vyzuje klasické členění, přehledné a dobře uspořádané, a její těžiště spočívá v kapitole 4 (*Pramenná svědectví a Jindřichovi Korutanském*), ještě dále podrobněji rozčleněné. Pozornost se v první řadě soustřeďuje na obraz vykreslený Petrem Žitavským, přičemž v těchto partiích Mgr. Jakub Razim nevyhýbá ani obecnějším otázkám o legitimitě královské moci ve středověku (*rex tyrannus, rex puer* apod.). Následují pohledy tzv. Otokara Štýrského či správně Otachera ouz der Geul (u nás sice známého, ale po mém soudu stále nedoceneného), Jana z Viktringu, samozřejmě českého tak řečeného Dalimila a drobných sepsání z různých klášterních análů. Mezi vedlejší prameny, které jsou od Jindřichových vladařských aktivit v Čechách již odtažité a především o něco pozdější, zařadil Jakub Razim

některá ialská zpravodajství, jako Albertina Mussata, Ferreta di Vicenza, ale i Petra Suchenwirta aj., včetně odrazu Jindřicha Korutanského ve dvorské poezii. Jak se zdá, vyčerpal všechna relevantní svědectví a těžko bude tuto zákonu v budoucnu nějak viditelně rozšiřovat.

Vznikla zajímavá historická sonda, která se rovnává s již napsaným a zároveň přináší leccos nového. A to jak v pohledu na reálné hodnocení Jindřicha Korutanského (například není příliš známo jeho odvážné vystoupení v göllheimské bitvě) jako českého krále, tak v „technice“ středověkého biografického uchopení vladařské osobnosti. Do budoucna by nebylo nezajímavé sledovat a srovnat, jaké stopy po sobě zanechal Jindřich Korutanský jako vévoda korutanský a hrabě tyrolský. Diplomová práce je vybavena všemi potřebnými náležitostmi (včetně několika obrazových příloh) a po mém soudu si zaslouží úspěšné obhájení.

Praha, 21.3. 2007

Prof. PhDr. Josef Žemlička, DrSc.